

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 26 (35)
26.VI.-2.VII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото именование увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

БЪЛГАРИТЕ СА ПОТОМЦИ НА НАЙ-ДРЕВНОТО НАСЕЛЕНИЕ НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ

(Синтез между Хунорската и Тракийската теории за етногенезиса на българите)

д-р Владимир Георгиев – доклад от Първата общобългарска научно-практическа конференция
София 18-20 октомври, 2004 г.

Една от основните цели на Българска орда - 1938 е създаването на единна концепция за българска история. В този смисъл особено перспективна е възможността за синтез между Хунорската и Тракийската теории за произхода на българите.

Преоткриването на трудовете на Димитър

Съслов и д-р Ганчо Ценов е една от основните заслуги на съвременната Българска орда. Въпреки че на пръв поглед техните научни дирения за българския етногенезис имат различни посоки, съществуват и възможности за синтез на натрупаната и анализирана от тях научна информация. Особено в контекста на натрупаната се през последните години нова научна информация, потвърждаваща техните хипотези за произхода на българите.

На стр. 6

СИНХРОНИЧНОСТ, ПРЕРАЖДАНЕ, ИСТОРИЯ.

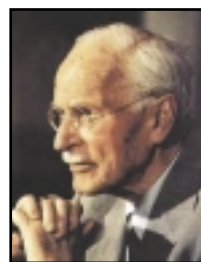
(За синхроничността, прераждането и творбата на Артър Гирдам "Катар и прераждане")

Николай КАФТАНДЖИЕВ

ТЕМАТИЧНОТО БОГАТСТВО НА "РОДОВО ИМЕННИЕ"

Човек, който е проследил 25-те броя на седмичника и има отношение към печата, е впечатлен от чистотата на българския език, интуицията и тематичното му разнообразие.

Наред с водещите теми "Анастасия" и "Чо-

Карл Юнг

века и природата", вече в клоните му навлиза и историческата тематика и индийската духовност. Темите са астрологията и Атлантида също се появява.

На стр. 6

ЖАДУВАМ

Жадувам да съм сред цветя,
сред росни, дъхави поляни.
На чанове да слушам песента
и първите лъчи на изгрева
да ме погаят.

Предутринни ухания да ме обгързат,
когато се събуждат
птиците със песен.
Сърцето да прелива от любов
към този свят –
и земен, и небесен.

Да се изтръгна най-подир от мрака,
от градски шум,
от страх и врява.
Сред планината да живея,
където песента се носи,
и да отпаднам всичките въпроси,
екран помежду мен и Битието,
и да усетя с всяка своя клетка –
дете съм на Земята и Небето.

Екатерина ПЕЙЧЕВА

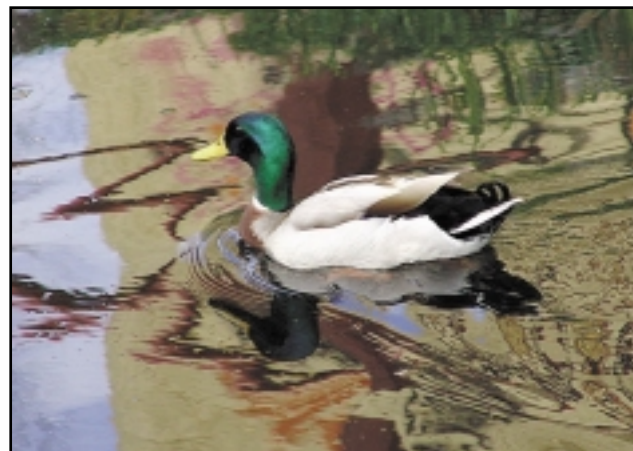
ПРОЛЕТНИ СТРЕМЕЖИ

Емилиян СТАНЕВ

От своето място на брега, сврян в ракета, мъжкият имаше вид, че спи.

Тъмнорозовата му глава с металически оттенък на перата, която златисто блестеше под лъчите на топлото априлско слънце, беше скрита наполовина под крилото. Но оттам малкото, черно като топче на карфица око внимателно оглеждаше навред.

Той извиваше глава и погледът му се плъзгаше по светлото чисто небе, по което минаваха слънчевите лъчи и правеха малките облачета бели и леки, ту сваляше по-

леда си край брега, където патицата спокойно се гуркаше в бистрите води на реката и над сребристите течаща повърхност оставаше само късата й остра светлокафява опашка.

Малките вълнички, изтикани към брега,

отразяваха нежноречените отсенки на краката й, а когато заплуваше, ритмичните поклатения на дългата й шия се оглеждаха във водата, начупени от струйките. Тя изглеждаше спокойна, предадена изцяло на своята лакомия, защото знае-

ше, че мъжкият бди и за нея.

Но това спокойствие беше привидно: яйцето, което тежеше в нейния сив, плосък корем, й напомняше, че трябва да се върне в гнездото си.

Тя се опита да избяга от ревнивия си любовник, като си даваше вид, че усърдно е заета да се гурка.

Незабелязано се отдалечи надолу по течението, равнодушна към тихите му, пълни с нежност подвиквания: ква-а! ква-а!... и използвала минутата, в която той оглеждаше околността, влезе в гъстата тръстика край брега.

На стр. 11

Понеже няха възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти- политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

"...Срещу идеите, изложени в серията книги "Звънящите кедри" се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото..."

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благодеянието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея".

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"Именията на Ведическата култура! Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука."

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

Масанобу Фукуока - Япония:

По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0.1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0.1 ха, ще се получи 0.5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхрани семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е 618

Цените остават непроменени!

Вече излезе на пазара третата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека "Анастасия" – "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов – почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътруд-

ник и публицист във вестник "Родово именование"

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimienie@yahoo.com.

(Продължение
от миналия брой)

МИЛОСЪРДНИЯТ КРАЙ НА ЕЧЕМИКА

Преди шестдесет години в резултат на усилването на политическата вражда между САЩ и Япония се прекрати вносът на пшеница от Америка. По цялата страна възникна движение за отглеждане на пшеница със собствени сили. Американските сортове пшеница изискват дълъг вегетационен период и в Япония узряването на зърната става в средата на сезона на дъждовете. След като фермерът е положил толкова труд за отглеждането на културата, зърното често изгнива по време на събирането. Тези сортове са доказали своята непригодност и висока чувствителност към болестите, затова фермерите не искаха да отглеждат пшеница. Начукана и изпечена по традиционния начин, тя имаше такъв отвратителен вкус, че беше невъзможно да се яде.

Традиционните сортове ръж и ечемик могат да бъдат събирани през май, преди началото на дъждовете, затова те са по-надеждни. Отглеждането на пшеницата беше наложено на фермерите без всякакъв смисъл. Макар всички да се смееха и да казаха, че няма нищо по-лошо от отглеждането на пшеница, фер-

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

мерите търпеливо следваха държавната политика.

След войната американската пшеница отново се внасяше в големи количества, което предизвика падане на цените на пшеницата, отгледана в Япония. Това добави още една към многото други причини за прекратяването на отглеждане на пшеница. "Да свършим с пшеницата! Да свършим с пшеницата!" – такъв беше лозунгът, пропагандиран по цялата страна от държавните селскостопански лидери, и фермерите го следваха с радост. В същото време поради нис-

ките цени на внасяната пшеница държавата поощряваше фермерите да прекратят отглеждането и на традиционните зимни зърнени ръж и ечемик. Тази политика доведе до това, че полетата в Япония оставаха като угар през цялата зима.

Приблизително преди десет години бях избран да представлявам префектура Ехиме в телевизионен конкурс "Най-добрият фермер на годината". По това време член на селекционния комитет на конкурса ме попита: "М-р Фукуока, защо не сте прекъснали отглеждането на ръж и ечемик?" Аз отговорих:

/Въведение в натуралното земеделие/

"Ръжта и ечемик се отглеждат лесно и като ги редувате с посевите от ориз, вие можете да получите от японските полета най-големия брой калории. Ето защо не съм престанал да ги отглеждам".

На мен ми дадоха да разбера, че този, който върви против волята на Министерството на Селското стопанство, не може да бъде наречен "Най-добър фермер", и тогава аз казах: "Ако отглеждането им може да ми попречи да получа званието "Най-добър фермер", то по-добре да си остана без това звание". Един от членовете на селекционната комисия ми каза по-късно: "Ако аз бих оставил университета и бих станал фермер, навярно бих водил стопанството, както и вие, като отглеждам ориз през лятото, а ръж и ечемик през зимата, всяка година, както преди войната".

Ако работниците от Министерството бяха тръгнали из планините и ливадите, събрали седем пролетни треви и седем есенни треви (китайски камбанка, маранта(куд-

зу), див коноп, валериана, леспедец, плюскавиче и японска пампасна трева) и изпробвали техния вкус, то те щяха да разберат какъв е източникът на хранене на човека. Ако бяха пожелали да разберат повече, те щяха да видят, че вие можете много добре да живеете, като се храните с традиционни домашни култури: ориз, ечемик, ръж, гречка и зеленчуци и щяха просто да решат, че това е всичко, което трябва да отглежда японското селско стопанство. Ако това е всичко, което трябва да отглежда фермера, то земеделието става много лесна работа.

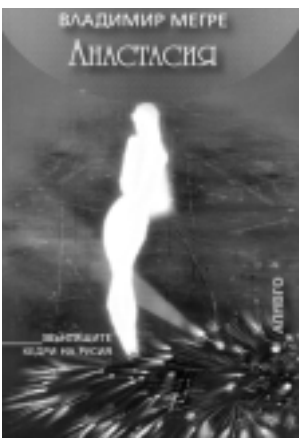
Досега сред съвременните икономисти господства мнението, че малките, осигуряващи се сами ферми, са ненужни, че това е примитивен тип на селско стопанство, който трябва да бъде унищожен колкото се може по-скоро. Било е прието, че площта на всяко поле трябва да бъде увеличена, за да се осигури прехода към крупно мащабно селско стопанство от американски тип. Този начин на мислене се от-

нася не само към селското стопанство. Развитие то във всички области на живота върви в същата посока.

Целта е в това, земеделците да останат само малка част от населението. Селскостопанските авторитети казват, че малък брой хора, използвайки големи селскостопански машини, могат да получат голям добив от същата площ. Така разбират прогреса в селското стопанство.

По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0.1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0.1 ха, ще се получи 0.5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхрани семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

(Слегда)

(Продължение
от миналия брой)

Смъртният грях

Когато до мен достигна смисълът на казаното, а по-точно-безсмислицата, аз скочих и тя също стана. Не вярвах на ушите си и попитах:

- Първо ще ме проверят за наличие на алкохол, а после още и ще трябва да клякам пред свидетели не по-малко от девет пъти, така ли?

- Да - отговори Анастасия, - за всяко приклякване ще могат да ти дадат сума не по-голяма от милион ваши рубли в днешната им стойност.

Чувство на ярост, злоба и досада ме преизпълниха.

- Защо каза това? Но защо? Така хубаво ми беше. Повярвах ти. Започна да ми се струва, че за много неща си права, че в твоите изводи има логика. Но ти... Сега съм абсолютно уверен, ти си шизофреничка, горска глупачка, откачена! Ти всичко зачеркна с последното си изказване. В него има пълно от-

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

съствие на смисъл и каквато и да било логика и не само аз, а и всеки нормален човек ще го потвърди. Ха... Може би, ще поискаш, да изложат тези условия и в твоята книга?

- Да.
- Е, съвсем си ненормална. А на банките, какво - заповед ли ще напишеш или указ ще издадеш?

- Не. Те ще прочетат в книгата и всеки ще постъпва така с теб. Иначе ще ги чака разорение.

- О, Боже!!! И аз трети ден слушам това същество? Може би искаш и отговорното лице на банката заедно с мен да кляка пред свидетелите?

- Добре би било и за него, както и за тебе. Това би донесло голяма полза, но за тях такива сурови условия, както пред тебе, не съм поставила.

- Значи, само мен така си облагодетелствала? Поне представяш ли си какво посмешнице си измислила за мен? Ето в какво може да се излее любовта на една ненормална отшелница! Само че нищо няма да се получи. Нито една банка няма да се съгласи да ме обслужва при такива условия, колкото и да си моделираш ситуации-

ите. Ама че се размечала... Сама си клякай тук колкото искаш.

- Ще се съгласят банките и даже без твоё знание ще ти откриват сметки - наистина само тези банки, които искат честно да работят, и хората ще им повярват и ще отидат при тях - продължаваше на настоява на своето Анастасия.

В мен все повече и повече се натрупваше раздразнение и злоба. Започнах да се изказвам по адрес на Анастасия, меко казано грубо...

Тя стоеше, прислонила се с гръб към дървото, леко навела глава напред. Едната ѝ ръка беше притисната към гърдите, с другата, вдигната нагоре, тя леко помахваше. Познах този жест. Тя го повтаряше всеки път, когато успокояваше обкръжаващата природа, за да не ме е страх, и аз разбрах от какво я успокояваше този път.

Всяка обидна или груба дума по адрес на Анастасия я удряше като камшик и караше тялото ѝ да потреперва.

Замълчах. Отново седнах на тревата, отвърщайки се от Анастасия, реших, че сега ще се успокоя и ще отида към брега, а с нея

повече няма да разговарям, но когато чух зад гръба си гласа ѝ, бях удивен - в тона ѝ нямаше обида или упрек.

- Виж, Владимир, всичко лошо, което се случва с човека, си го навлича самият той, когато нарушава правилата на духовното битие и скъсва връзката си с Природата. Тъмните сили се стараят да отвлекат вниманието му с мимолетната привлекателност на технократското битие, да го заставят да не мисли за простите истини, започват да изложени още в Библията. И това често им се удава. Един от смъртните грехове на човека е горделивостта. На него, на този грех са подвластни

мнозинството хора. Няма да ти излагам сега огромната пагубност на този грех. Като се върнеш и пожелаеш да разбереш, ще го направиш сам или с помощта на просветлени хора, които ще дойдат при тебе, а сега само ще кажа: тъмните сили, като противостояние на светлите, ежесекундно се грижат за това този грех да остане у човека и парите им

те избавя от тази смъртна опасност повреждаща духа, и тогава измислих специално за теб такава ситуация, при която този механизъм на тъмните сили сякаш се пропуква, бие отбой или даже работи обратно - за изкореняване на греха. Затова те така се разяриха. В теб се всели тяхната злоба, ти започна да ми крещиш с оскърбителни думи. Те искаха и аз да ти се ядосам, но аз никога няма да го направя, аз разбрах, че измислено от мен е попаднало в целта и сега ми е ясно, че техният, от хилядолетия работещ безупречно механизъм, може да се счупи. Засега съм направила това само за тебе, но и за другите ще измисля също... Какво толкова лошо виждаш в това, че по-малко ще пиеш тази спиртна отвара и няма да бъдеш заядлив и опърничав? На какво се възмути? Разбира се в теб се разгир горделивостта.

Тя замълча, а аз се замислих. Невероятно, но в такава комична, абсолютно нестандартна ситуация, като клякането в банката, нейният мозък или нещо си там още, влага толкова дълбок смисъл и в действителност в него може да има логика. И трябва да се ориентирам в това по-спокойно. Всякаква злоба към Анастасия премина и даже възникна чувство за съзнателна вина, но аз не започнах тогава да се извинявам, а само се обърнах към нея, искахи помирение.

(Слегда)

ДОКТРИНА ЗА УСТОЙЧИВО РАЗВИТИЕ

Като главно и едновременно с това приоритетно направление в развитието на световната цивилизация днес се смята преходът към устойчиво развитие, което определя въвеждането на промишлената дейност в пределите на съществуващите обеми на екосистемите от всякакъв ранг.

Екологична устойчивост

В условията на екологична устойчивост, равновесие и хармоничност цивилизацията се развива в 99% от своето съществуване. През това време са ставали смени на един обществен строй

с друг, стоящ на по-висока степен на развитие. Родовият строй бил заменен с робовладелски, той с феодален и най-накрая дошло гражданското общество. Тези смени се извършвали на фона на увеличаване числеността на населението, непоколебимото развитие на науката, нарастването на научно-техническия прогрес и ускореният ръст на икономиката. Този непрекъснат ръст показвал, че естествените екосистеми са способни да издържат доста високо натоварване от антропогенната дейност, съчетано с природните катаклизми и дестабилизацията на природната среда.

Първата глобална дестабилизация на околната среда започнала в края на 19 - началото на 20 в. с възникването на нови, неизвестни до този момент производства, които съществено замърсявали природните води и атмосферата с химични съединения. По това време числеността на населението била 1,6 милиарда души, а мощността на стопанството – 1ГВт(1012 ВТ). В резултат на антропогенното въздействие частично или напълно били разрушени около 20% от територията на сушата. През 20 в. числеността на населението, неговата енерговъоръженост и стопанска дейност нараснали устойчиво,

като този ръст дошъл в условията на бързи изменения в околната среда. При това тук-там възниквали разнообразни локални проблеми, а сред тях и такива от антропогенен характер, предизвикващи регионални и локални замърсявания, но също и природни, поточно, стихийни катастрофи.

Изхождайки от това, понятията "устойчиво развитие" и "устойчиво екологично развитие" не се явяват еквивалентни. Устойчивата развитие излиза далеч извън рамките на екологията, но без екологична устойчивост не може да има подалечно устойчиво развитие на цивилизацията.

Подразбира се, че всяка държава при подход към концепция или стратегия за устойчивото развитие най-напред трябва да оцени степента на щетите върху екосистемите, нивото на потребление на чиста, първична продукция и стопанските енергийни разходи на своята територия.

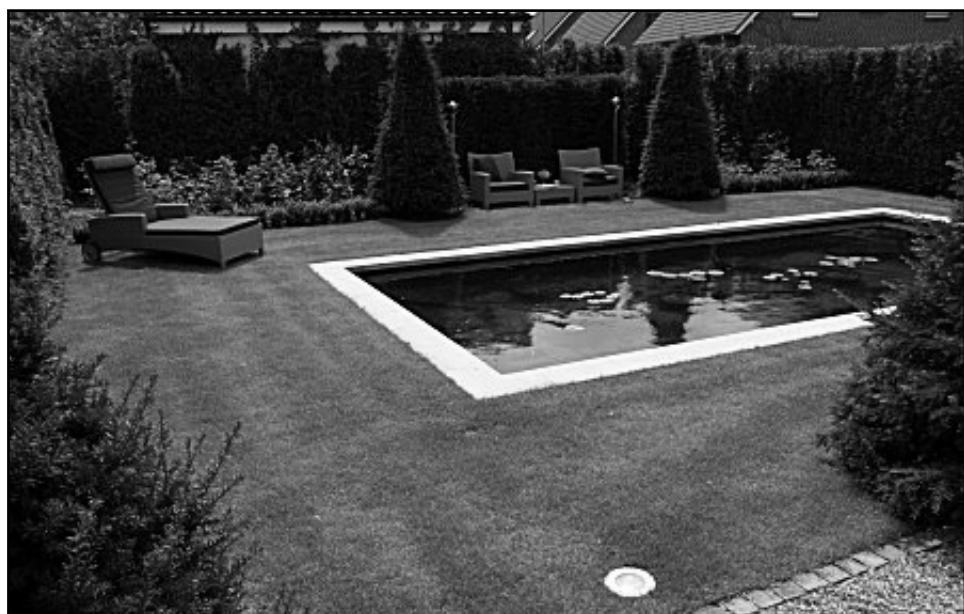
Поради това, за да достигне до устойчиво развитие, държавата трябва да преодолее собствената си екологична уязвимост, като си осигури безопасно екологично развитие, и да повлияе съществено в позитивен аспект върху глобалните процеси, базирайки се върху прехода към иновационна ико-

номика и такава използване на природноресурсния си потенциал, което да осигури обезпечаване на икономическото развитие на страната на основата на оптимално използване на ресурсите, оздравяването и съхранението на природната среда.

Нарушената през 20 в. екологична устойчивост се проявява по посока на изменението на концентрацията на биогени във всички видове природна среда, в нарастването на размера на разрушителните и силно деформирани естествени екосистеми, както и в нахлуването на чужди видове и намаляването на видовото разнообразие.

КОНЦЕПЦИЯ ЗА ИЗГРАЖДАНЕ НА РОДОВИ ИМЕНЕНИЯ В БЪЛГАРИЯ

Устройство на роговото имение

Както споменахме, наличието на родово имение създава базата за реализация на правото на човек на естествените средства за обезпечение на живота му, такива като храна, вода, жилище. Самозадоволяването на необходимостта от храна е важно не само за решение на проблема за непълноценното хранене, но и за разрешаване на проблемите със здравето. Правилния начин на хранене е необходима стъпка за въвеждане на здравословен начин на живот.

Родовото имение се явява базата за благосъстоянието на всяко семейство. Човек, роден в родово имение, вече се явява собственик на земя, на която той живее, и на жилище, което става негово по наследство. Той има възможност да дострои дома, възползвайки се от **природните материали на своето имение** – дър-

вета, слама, глина и т.н. За тях не трябва да плаща и като следствие да ходи на работа с цел изкарване на пари.

Енергията за отопление на дома и за приготвяне на храната може да се получи по пътя на преработка на биомасата в биогазова установка или чрез изгаряне на биомасата. Освен това жителите на селището могат да използват енергията на слънцето и вятъра, инсталирайки си необходимото оборудване. Екологичният дом и стопански постройки в идеалния случай са с минимално потребление на енергия.

База на възстановяващата се биосистема на имението е неговата дървесна част. Това е живата ограда-ивичката дървета по периметъра на имението, а така също и участъкът с гора или парк вътре в самото имение.

Зоната за зеленчукопроизводство може

максимално да задоволи нуждата от чисти, негенномодифицирани хранителни продукти на семейството.

Не е зле да има система за биологическа преработка и използване на всички течни и твърди органически отпадъци (компостиращи ями, биореакторна установка). Екологичната система за енергетика е необходима за частичното или пълно обезпечаване с електроенергия, газ, топлина. В имението също така трябва да има система за водоснабдяване.

Всяко родово имение представлява самовъзстановяваща се екосистема. **Затова е нужно имението да е съставено от единен компактен участък земя с минимален периметър**, т.е. да не е съставено от отделни парчета или например да не е разтегнато по тясна ивица. Основното отличие на родовото имение от земеделския участък в съв-

ременните села е именно получаването на единен неделим, неразделен на части (жилище и селскостопански) участък земя, а също и наличието на собствена природна, паркова част, която се явява основа на самовъзстановяващата се биосистема на всяко имение. Тази система създава от естетическа и духовна гледна точка прекрасно място за живеене.

Преди хиляди години на човечеството е било известно, че ако човек не се бори с природата, а живее в хармония с нея, то качеството на живот забележимо се увеличава.

Екосистемата на родовото имение позволява създаването на оптимални условия на участъка за стопанско земеделие и способства за физическото и духовното здраве на собственика.

Живата ограда и дърветата в горския участък на имението

допринасят за:

- Създаване на оптимален климат- защита-ващ от студените ветрове и от измръзване на растенията през зимата, от горещината и резките колебания на температурата през лятото;

- За защита от вредните вещества във въздуха – пестициди, изгорели газове, прах, т.е. явяват се естествени филтри, усвоявайки въглеродния диоксид и отделяйки кислород.

- За защита срещу разпространението на вредни насекоми и бактерии. Много растения отделят фитонциди, действат потискащо на вредните бактерии. Дърветата също така са места за гнездене на птици и дом на различни животни.

- Задържане на снега през зимата – дърветата предпазват земята от ерозия и отмиване, възстановяват и обогатяват плодородния почвен слой.

Като източници на

енергия се предполага преход към използване на **възобновяеми природни ресурси**: вятър, слънце, енергия на биомасата. Проблемът по получаването, натрупването и икономията на енергия се решава в комплексен вид – топлоспестяващ проект за екодом, неговото подходящо разположение, използването на дублиращи се един с друг източници на енергия като ветрогенератори, слънчеви колектори, слънчеви фотоелементи, газ и течено гориво от биомасата, топлинна енергия от изгарянето на биомаса. Използването на растителна биомаса при условие на нейното непрекъснато възстановяване не води до увеличаване на концентрацията на CO₂ в атмосферата. Използването на възобновяеми природни ресурси на родовото имение способства за увеличаване на икономическата независимост на живущите там.

Патрик ВАЙТФЕЛД

Не се ли явява пермакултурата просто метод за органично отглеждане?

Не. Органичното отглеждане – това е метод, докато в същото време пермакултурата е система на организация. Те се допълват един с друг и всеки от тях е важна съставляваща на по-общата схема. Между тях съществува също така определена разлика в подхода.

В това време, когато фермерът, който използва химически торове, се опитва да се "оправи" с помощта на монокултурите, фермерът-органик използва разнообразни култури и всяка година по принципа на кръговата сменя мястото на

ВЪПРОСИ ЗА ПЕРМАКУЛТУРАТА

насаждането на една или друга култура. Привържениците на пермакултурата предпочитат да отглеждат разнообразни култури винаги на едно и също място, в едно и също време. Подобен подход много повече напомня на естествена екосистема и позволява да се постигнат важни връзки между растенията.

Втората разлика се състои в това, че в органичното земеделие напълно отсъства интересът към методите, които не изискват разкопаване на почвата, и към многогодишните растения, явяващи се основа за пермакултурата. Това е съществена част от стратегията на бъдещето, която предполага ниски енер-

гийни загуби.

Най-важното е това, че пермакултурата съвсем не е пригодена само за получаването на хранителни продукти. Ние вече видяхме, че нейните принципи могат да намерят приложение в социалната и икономическата области. В действителност те могат да се прилагат с голям успех във всяка сфера на човешката дейност.

По какъв начин фермерите могат да си позволят да преминат към пермакултурата?

Насаждането на дървета – това е капиталовложение, но трябва да

минат няколко години, преди подобна инвестиция да започне да носи доходи. Много фермери и така са обременени с дългове и голямата част от тях се трудят за много ниски печалби – ако въобще може да се говори за печалби. Затова как могат те да си позволят подобни разходи?

Но първо, пермакултурата помага да се икономисат пари за много кратък срок. Например работеният от Брюс Маршал метод за подобряване на хълмисти земи е много по-евтин от традиционния и заедно с това значително подобрява плодородието на почвата. А със спестените пари може да се направят много преобразува-

ния в стопанството.

Второ, съвсем не е задължително да се правят резки промени. Насаждането на дървета и другите промени могат да се правят постепенно в продължение на няколко години, според внимателно разработен, но гъвкав план, така че, благодарение на предшествашите усъвършенствания да може да се финансират следващите. Подобен метод се нарича "плъзгаща се пермакултура".

Трето, вие можете да накарате системата за субсидии да работи за вас.

Четвърто, програмата СПО дава на фермерите възможност да спечелят повече пари за тяхната продукция, отколкото ако

те действат чрез традиционните канали за плащане.

Могат ли градските жители да получат същата полза от пермакултурата?

Да, всичките четири пункта в равна степен важат и за градските жители. За начало пермакултурата може бързо да съкрати вашите разходи за храна и отопление, а по-късно ще станат и по-големи промени; търсенето на достъпни дотации ще ви доведе до най-неочаквани и приятни открития, а участието в програмата СПО ще ви излезе много по-евтино, отколкото купуването на продукти в магазините.

Хартмут ВОГТМАН
"ЕКОЛОГИЧНО
ГРАДИНАРСТВО"

Почвени покрития

В природата ние не намираме необраснати или непокрита земи, освен в екстремни климатични условия. Дори при строителни изкопи или по ръбовете на пясъчни ями след известно време се появяват първите растения. В гората върху "постилката" намираме едно покритие от мъртъв органичен материал. Не бива да се пренебрегват предимствата на тези покрития. Как можем обаче да използваме тези предимства в градината? Много просто, като се грижим с помощта на техниката за мулчиране в комбинация с правилно зелено торене земята да бъде покрита през цялата година.

Мулчиране

В сравнение с покритата почва непокритата трябва много по-често да бъде разрохвана. Освен това тя е в съприкосновение с въздуха. Това означава по-значително разграждане на хумуса и поради това изисква допълнително подаване на органичен материал. В допълнение ние трябва по-често да поливаме. Ако се ръководим от осемте предимства, които дава мулчирането, бързо ще схванем,

че свързаните с него усилия си струват труда.

ПРЕДИМСТВА НА МУЛЧИРАНИЯ СЛОЙ

I. Поддържане и увеличаване на биологичната активност в почвата.

II. Осигуряване по този начин на постоянен приток на хранителни вещества за растенията, а при определени обстоятелства и богат на въглерод тор.

III. Запазване на рохкавата структура на почвата.

IV. Запазване на почвата от изсъхване и втвърдяване, балансирана влажност на почвата.

V. Балансирани почвени температури.

VI. Подтискане развитието на плевели.

VII. Предотвратяване свличането на повърхностния слой на почвата (отмиването на хранителни вещества).

VIII. Евентуално образуване на повишаващите устойчивостта естествени вещества, които се поемат от растенията.

При нанасянето на мулч, угнива мъртвият органичен материал върху повърхността на поч-

вата, така че може да се говори и за едно компостиране в разстлан вид. Разбираемо е, че трябва по-често да се нанася тънък слой мулч, отколкото един дебел слой, под който може да започнат анаеробни процеси на разлагане. Продуктите на това разлагане въздействуват като отрова на корените на растенията и на повечето живи организми в почвата. И така, мулчираният слой не бива да мирише лошо. Щом като основните култури в градината са пораснали достатъчно и растенията са покрили земята, може вече да не се мулчира.

Най-употребяваният материал за мулчиране са растителните градински отпадъци. На практика те отпадат постоянно в продължение на цялата стопанска година и може да бъдат използвани без колебание.

Салати, зеле и други зеленчуци могат да се почистят предварително на място в градината, като отпадъците остават по повърхността на земята.

При по-големи количества листна маса е препоръчително материалът да се раздробява на едро, например листата да се нарязват.

Разбира се, като мулч

най-доброто покритие е добре угнилия компост. Това важи особено за така наречените интензивно развиващи се растения като картофи, краставици, зеле, домати, тиквички и царевица. Именно в това състояние компостът е "енергитичен двигател" и поради това не е подходящ за по-бавно развиващи се растения като моркови, лук, чесън, грах, фасул, а също така спанак, салати и репички.

Тревният откос също се препоръчва за покритие на земята. При това след окосяването тревата трябва да остане на слънце за няколко часа (да увехне) и едва тогава да се употреби като почвено покритие. В прясно състояние тревата може

да образува непронускаща въздух компактна и лошо миришеща маса. Трябва да се внимава също в тревата да няма големи количества семена от плевели.

Шумата е също така подходящ материал за мулч, но и тук може да се получи дебел слой, който не пропуска въздуха. В сухо време през есента вятърът може да отнесе част от покривния материал. Шумата обаче предвид на оказването от нея въздействие за намаляване на киселинната стойност е желателна при ягодоплодните и при различни декоративни растения, (напр. Рододендрон). Препоръчва се през есента да се сложи в яма една смес от шума, почва и малко зрял ком-

пост и угнилият материал да се използва като мулч.

Слама, тръстика или картон могат също да бъдат фино раздробявани и използвани като материал за мулч. Тръстиката има при това благоприятно влияние, тъй като лесно се разлага и възбужда живота в почвата по-силно, отколкото сламата и картоната.

Според Хауърд обаче при нанасянето на всеки слой мулч трябва да се спазват следните 6 основни правила:

I. Почвата, която трябва да се покрива, най-напред се разрохква.

II. Покривният материал трябва да бъде раздробен преди употребата му.

III. Зеленият и сочен материал може да бъде съвсем тънко наплатяван и затова трябва често да бъде подновяван. Сухият материал, напр. слама или тръстика, може да се нанася и на по-дебел слой (2 до 10 см). Но веднага след това материалът непременно трябва да бъде овлажняван. При разрохкване на покривния материал трябва да се внимава той да не покрива браздите и разсада в тях. Покривният материал не бива да съдържа семена от плевели и в никакъв случай - охлюви или техните зародиши.

ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА

Нека изградим картина на едно градище, което се намира сред природата.

Всичко наоколо е само от растителност. Представите си смесица от паркове, но не като нашите - обикновени, а като онези в именията на кралете и знатните особи. С всичките им алеи с цветя, лабиринти, вековни величествени дървета, висящи градини, езера, фонтани и т.н. Прибавете към тази картина и националните природни паркове. Тези, които са обявени за такива именно заради неповторимата им красота. Ние малко сме запознати с природните красоти на Рила, Пирин, Родопите и другите, не напрасно наречени, Великолепни планини.

Именно в такова място живеят жителите на природния град. Имат си градини, нивя, поля, и други. Понеже у човека е заложен стремеж към изкуството, той ще е насочил мисълта си към това да декорира дори едно поле посято с пшеница. Ще редува пшеница, овес, елда, ечемик, ръж. Ще комбинира слънчоглед, царевича, боб, и други. Ще подрежда домати, краставици, чушки, тикви и какви ли не зеленчуци в прекрасна плейда. Ще засади различно цъфтящи дървета и храсти и ще ги нареди, както душата му подсказва.

Всичко това ще изобрази една неповторима по мащаби и красота картина. Никъде в света няма да има по-грандиозен проект на изкуството. Хората ще му се наслаждават от хълмовете. Той постоянно ще мени лика си. А когато омръзне ще дойде есен, зима. На другата година ще има нов проект, нова картина. Още по-прекрасна от предишната.

Ще има и по-малки картини - от цветя. Такива вече сме виждали. Цъфтящи различно, но и иначе много красиви... Желанието на човека за творене на красиво и за неговото съзвучие ще бъде удовлетворено на сто процента. Няма да се изискват за това пари.

И представите си граждани на този град - картина, произведение на изкуството, който ще радва и ще храни. Хората ще бъдат много по-красиви, защото няма да бодедуват. Има некрасиви тела в сегашния ни свят, но това са болни тела. Налети с мазнини и отрови от некачествената храна. Организмът не може да се освободи от тях, защото е дълбоко стресиран, функциите му са блокирани. В града-природа всички хора ще са стройни и красиви, мускулисти и снажни, някои леко закръглени, но всичките с великолепа, пленителна красота...

Сред природата няма да загубим насладата си от изкуството. За картините вече казахме. Какво предпочитате - една картина на Рембранд, за която трябва да имате безумно много пари и която за

два месеца ще престане да радва окото, и само ще си внушавате - „това е много ценна картина, не може да не ми харесва“? Или огромна по мащаби природна картина, която непрекъснато мени облика си под влиянието на светлината, идваща от слънцето и луната, вятъра, дъжда и снега. Дори със смяната на сезоните мени очарователния си облик, а не след дълго се заменя с друга. И е напълно безплатна. Има вероятност дори да ви храни, или поне да ви засища с неповторимия си аромат.

Къде обичаме да ходим ние, хората най-много? На море, разбира се. Това е неподминаван вариант за

Няма разлика дали колата ни ще е ярко червена или синьо метализирана. Разнообразието от предмети, различни по форма и цветове, едва ли е човешка потребност. То е наложено най-вече от хищните търговци. Това е стремежът ни да продадем и нашата стока, нали за да живеем в града са ни нужни пари. За целта тази стока е нужно да се различава от другите. И ето ние я рекламираме. Разликата изтъкваме като неин приоритет пред другите стоки, не като разновидност. И така промиваме мозъците си, като все си мислим, че другото е по-добро от нашето.

Внушаваме си, че имаме нужда от нещо по-раз-

стремят да решат това, като заявяват - „Където и да ходите с кучето си, ще носите със себе си лопатка и метла. Ще чистите там, където то се изходи, иначе ще ви глобяваме...“

А сред природата такъв проблем не би могъл да се получи. Не храниш животното, не чистиш след него. Дори омръзнала двойка кучета, тя скоро пет мъничета ще доведе. За радост не само на децата, но и на родителите, умеещи да ценят красивото и спокойното да му се наслаждават.

ОБРАЗЪТ НА ПРИРОДНА БЪЛГАРИЯ

От всички размишле-

развлечение от всеки човек, можеш да си го позволи. Всеки е запознат с великолепната красота на морската природа. Въпреки че сега все повече се оплакваме от мръсотията по плажовете и във водата, която разбира, се ние сме създали.

Човекът има естествена нужда да се къпе, така както да се храни, спи и т.н. Водата зарежда с енергия (все по-популярни стават отрицателните йони) и ни кара да се чувстваме живи. Но в домовете ние се къпем със застояла вода, често хлорирана. Тя губи „наелектризираността“ си и не може да задоволи естествената ни потребност.

Но сред природата тази енергия не се губи. Тя точно там се създава, в точното количество и пропорции. И за това у нас е заложен стремежът да се къпем - ние се нуждаем от тази енергия, а в естествената среда нея я има в изобилие.

Излиза така, че човек, решил да устрои живота си в един природен град, не би могъл да се лиши от приятните изживявания, които е получавал и в града. Естествено в града разнообразието е ненадминато. Но то ни разпилява. Не е важно какво ни кара да се наслаждаваме - нещо вътре в нас, определен механизъм, е причината за нашето удоволствие, външното е само фактор, задействащ този механизъм, голяма част, от който е психиката.

лично, а това не е така. Само си спомнете колко сте били радостни когато сте си купили нещо най-модерно. Но съвсем скоро започвате да слушате за същите продукти на други фирми. Те ви казват, че техните стоки са още по-добри и така ви карат да чувствате, че вашето, на което се радвате така силно, е вече вехто. Вие пожелавате да изпитвате отново онова чувство на наслада от притежание на предмета, но то вече е унищожено. И така пожелавате да имате следващия предмет, който ще ви донесе онова неповторимо чувство (както е сега например с мобилните телефони).

За щастие предметите в природата нямат тези недостатъци. Те никога не могат да омръзнат, защото са живи. Умеят да се движат, да създават разнообразие и така да ни даряват с постоянна наслада.

И в градовете повечето от нас, даже бих казал всички, желаят да имат поне коте, куче, ако не по-богат асортимент от животни. Слагат цветя навсякъде. Едва ли ще видите семеен дом без поне едно цвете. Това свидетелства за стремежа ни към природата като цяло, който стремеж не можем да преодолеем. Повечето хора обаче не могат да си го позволят. В града е много трудно да поддържаш домашно животното. Има проблеми и с хигиената. Управниците се

ния до тук аз заключих: Ние вече имаме знанието как да заживеем щастливо завинаги.

Сега ни остава да действваме. Всеки по своему, индивидуално, но и колективно. Ако се обединим, ние можем рая много бързо да възстановим.

Нашата България е малка страна. Но ние всички знаем, че потенциалът ѝ е огромен. На първо място ще кажем, че всички хвалят България с невероятната ѝ природа. Точно това, от което имаме нужда. Планът е наполовина изпълнен.

На второ място, но не по-слабо от първото - ние българите имаме огромен потенциал като личности. Дали това е заради красивата природа, в която сме заобиколени - не знам (спомнете си за многообразния фолклор, който се е създал по нашите земи и заради контакта на дедите ни с тази чудна българска природа). България „произвежда“ шампиони във всички спортове. И не само в спорта сме много добри. Наши певци и музиканти, композитори - все хора творци, учени, които България е раждала и ражда, са признати от целия свят. И повярвайте ми - това не е заради технократския начин на живот. По-скоро той е пречка. Заводи и машини - те не могат да вдъхновят композитора да сътвори симфония. Нито спортистът да положи усилие, граничещо със свръчовеш-

кото, за да постигне върхов резултат. Високото развитие на Запада е високо - само за себе си. То е постижение, но не помага на човека да се развива. А само си представете - разходил се сред природата певецът, чудна песен ражда се в главата му. За възхвала на невероятните Рилски езера, за пиринските красоти. За необятните Родопи. Всички знаем, че те са феномен. Те са тези, които ни даряват с живителна енергия, макар и да не ги посещаваме често. Още от древно време тук по тези места са живеели велики народи и хора. Не бива да подценяваме силата и красотата на тази природна среда, формирана от уникални планини и равнини. Тя не едно хилядолетие е дарявала човешките същества със сили да творят и да постигат високи резултати.

Точно за това аз излагам този проект - „Природната България“. Но преди това моля всички, нека не правим заключения веднага. Нека поне за миг се пренесем в красивата България, пък после да размишляваме дали ще се обединим в реализирането на този проект. Целта е първо хубаво да си представим България, превърнала се в рай, а след това да действваме. И нека, когато се разцъфне, тя за пример на останалите държави да служи. Всички ще видят колко красива може да е една страна. И туризмът ще се разрасне многократно.

Прекрасно ще бъде! - ние ще служим за пример на останалия свят. Или поне за вариант на райска родина. Ще пожелаят обикновените хора от другите страни и те в рай да заживеят, ще свалят сегашните им управници и ще издигнат онези, които обвързани са с мечта да живеят в рая.

Ще се обсипе България с множество малки квадратчета.

Те ще бъдат семейните градини на отделните семейства. Всеки сам ще развива своя рай. Разбира се ще има места, където всички заедно ще творим. Ще се представят проекти, ще има конкурси. Най-добрите ще се избират и ще започва садене. Ще се рисуват прелестни картини само с няколко растителни култури. Ще се садят паркове, надминати от каквито и да било градски съоръжения и паметници. Защото природата е съвършена и ние именно от това ще се възползваме.

Нека започнем от частното към общото. За да се превърне България в райска градина, трябва всеки по малко да помогне. Това няма да изисква много усилия, а и ние българите сме свикнали на работа, въпреки че напоследък тя започва силно да ни дразни (когато е безсмислена, българинът не се захваща. А спомнете си

само за българските жътварки, градинари. Дори сега на село чистият българин от сутрин до вечер се труди без да се оплаква, и е доволен от живота...). Обичаме да се трудим, но когато целта не е стойностна. Показали сме, че дори за векове не може никой духът ни да сломи, за това и ще се справим прекрасно със задачата - България красива и приятна да направим.

За да се постави началото, е нужно всяко семейство да получи по десет декара земеделска площ. (Искам още сега да кажа, че този проект за райска градина не е мой. Аз само го популяризирам, защото той е много практичен и стойностен. Отговаря на всички изисквания, които можах да се сетя да поставя пред идеята за превръщане на България в рай, удобен за живеене.)

Разбира се, повечето хора, интересувани се от бъдещето на красива България, сигурно са напълно наясно за кой точно проект става въпрос. За това искам още веднъж да подчертая - целта ми е да популяризирам този проект, не да го излагам като своя идея. Защото той е повсеместно приложим - а точно от това се нуждаем за целта си.

И така - семейство взема десетина декара обработваема площ. Тези декари оградя с ограда. Жива, разбира се. По свое желание я оформя. Именно това ще доведе до изключително разнообразие на малките райски кътчета. Между семейните градини ще има алеи, примерно по пет-десет метра широки. А високите, сенчести огради на градините ще създават прекрасно място за разходки.

Вътре в своите нови домове семейството ще засади каквито си поиска растения. Нужно е те да бъдат колкото се може повече. Така ще се засили разнообразието от растителни видове, следователно и красотата на градините (сега няма да споменавам скритите преки ползи от растителното разнообразие). Всеки ще има възможност да засади няколко декара с гора от какъвто вид пожелае. Ще има овощна и зеленчукова градина. Там семейството ще отглежда всичко, което му се яде. Първоначално може и туршии да се слагат, и компоти за през зимата, но постепенно това ще отпадне от само себе си поради определени причини. Но в никакъв случай човекът няма да бъде лишен никой от необходимото му за пълноценен и приятен живот. Това е много важно.

Откъс от
„Вдъхновени
от Красотата“ -
Станислав СПАСОВ

КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН

Никола ГИГОВ

Попрелка с отрязана лелка (глава)

Стара баба-туркиня убежда мютевелията (управителя), че тя ще залови Деля - тоя Капусуз. „Ще излея сребърен куршум - каза тя, - а вие 21 дена няма да го гоните. Ще извикате с телал (глашатай), че „който следи и преследва Дельо и неговите братя-християни, ще бъде наказан от властта, понеже е забранено потурчването”.

Мина телал и разгласи тая вест. Аскерът се оттегли. Настана мир. Старата баба събра момии и невести на попрелка - извика и Гюлсюме. Дельо сам ще се появи - нали вече не го преследват.

Няколко попрелки сториха и Гюлсюме все беше там, но Дельо не идваше. На сетната попрелка бабата събра още повече момии и невести. Раздаваше вино и ракия. Тя сложи Бейския син да седне до Гюлсюме. Любов и ревност да събере.

Запяха родопски песни. Наближи полунощ, а Дельо го нямаше.

И точно в полунощ вратата се отвори бавно. В рамката застана Дельо - едър, силен, страшен и без оръжие.

Песента секна - настана мъртвило. Дельо дойде без оръжие - беше ли повярвал. Бабата ръчна Бейския син, Гюлсюме отвори уста от изненада, вперила очи в Дельо. Искеше да му каже нещо.

- Ела Дельо до Гюлсюме! - рече Бабата и му стори място. Без да поздравя и без да каже нещо, Дельо седна до

Гюлсюме, от другата страна на Бейския син и до Бабата.

- Къде сме се видвали, бабо? - запита.

- На Големия камен, син! - отвърна тя - Там ти рекох, че аскерът си отиде, а ти ми даде една пара.

Дельо си спомни - така беше: но дали бе вярно предупреждението или беше уловка? И защо Бейския син е до Гюлсюме - ще се женят ли?

Подадоха на Дельо шише с ракия. Той взе шишето, погледна Гюлсюме и разбра, че няма отрова в шишето. Но като нямаше как да го предупреди Гюлсюме запя:

*Тънка го пушка ушва,
остра го сабя скроява.*

Даваше му знак: клопка е. Мирът е уловка. Но кой му залага тая клопка - Бабата ли?

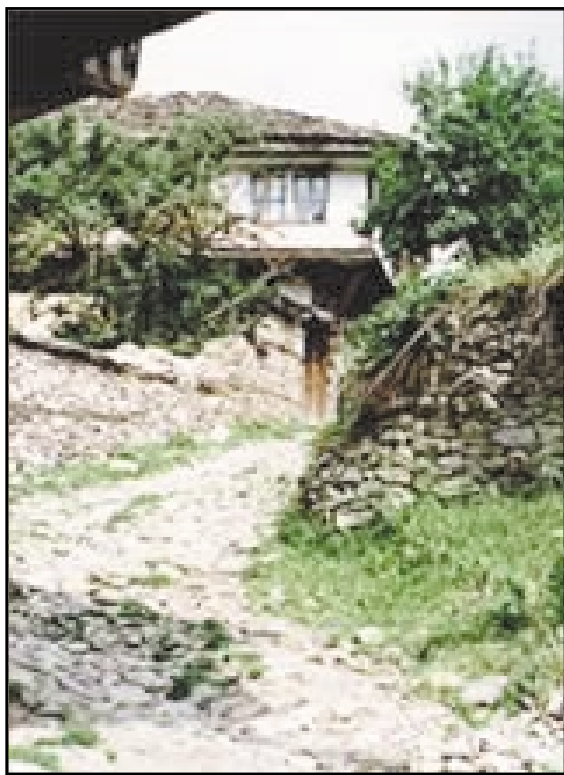
Загледа се в момите, невестите и юнаците до тях. Каква тишина! Защо на някои са бели ръцете - какви са тия люде?

Дельо подаде шишето на Бейския син:

- Пийни, аркадаш. Оти не съм те видвал?

Ръката на Бейския син потрепера, но той взе шишето и отпи:

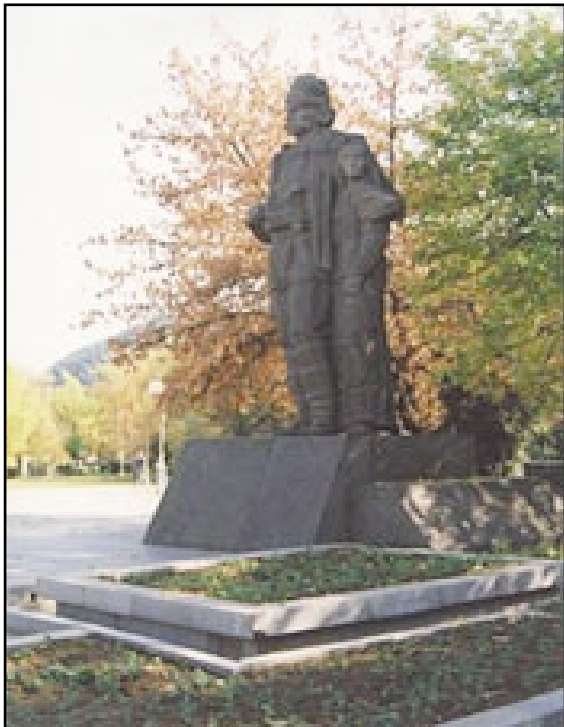
- Не си ме видвал. Но ако

се надпиваме, ще се опознаем.

- Хвърли му зар. Добре - нека се надпиваме. Искана да го опоят, та по-лесно да го уловят. Сега им е паднал в ръцете. Но още не смееха да се нахвърлят връз него - не знаеха дали къщата се варди отвън. И от кои се варди?

Ракията бе много люта. Гюлсюме го докосна с лакет - по-малко да пие, чака го беда. Но той обеща надпиване. А Бейския син даваше знаци на людето с бели ръце. Колко ли са бейските хора на попрелката?

Паметник на Дельо войвода в Златоград

Клопката щракна. До прозореца притича сянка и се чу турска реч. Обграждаха къщата. Дельо няма пише и пушка. Бейския син се подголеми и както бе пийнал хвана плитката на Гюлсюме. Тя, Гюлсюме, я издърпа и тръсна глава. А, така ли?

- Аркадаш, - каза Дельо на Бейския син - своршихме зелето. А още не сме се на-

се пийнал и се наведе. С две ръце забара зелките и се привеждаше все повече в кацата, за да набара по-голяма зелка.

С лява ръка Дельо държеше капака, а с дясна извади скрита в пояса тънка сабичка. Замахна с всичката си сила и главата на Бейския син тупна в кацата. Падна и зелката от двете му ръце. Трупът се олюля и падна до кацата.

- Ето ти тебе телал! Ето ти тебе мир като капан. Иди в едема, аркадаш, и разкажи за Дельо!

Скри сабичката, бързо отвори малко прозорче - промуши се като катерица, падна отвън в подника, набара вила, захпа в уста сабичката, хвърли камък, счупи стъкло, там се затичаха всички от потераджиите, а Дельо духна в обратна посока и се стопи в мрака, в скъпата и мила родна гора.

Пропукаха пушки. Понесе се глъч. Някакъв ранен, промушен в корема с вила, виеше от болка и крещеше. Гласът на бея кански пишеше и проклинаше бабата. Убиха сина му. Изтърваха пилето.

И сега какво ще стане?

Утрото на Великден

Премина зимата. Варосаните къщи на Беловидово светнаха. Децата криеха боядисани яйца. Отново аскер бе напълнил Беловидово. След смъртта на Бейския син обесиха Бабата - тая дето се опита да залови Дельо със сребърен куршум и с попрелки, за да подмами галеника на Гюлсюме.

Завардиха и къщата на Гюлсюме. Но я оставиха като стръв. До къщата на Гюлсюме, в съседната къща, туриха турски стрелец. А за замаскиране насъбраха много деца, та ако Дельо излезе на Големия камен да не смее да стреля в децата.

Гюлсюме вече не можеше да го предупреди. Любовта се превръщаше в примка.

Изгря великденското слънце. Птици запяха. И тогава Гюлсюме чу позната мелодия на кавал. През пармаците тя видя, че Дельо бе излезнал на Големия камен и свиреше на кавал по Велики петък - в ранното утро на април. Връщаше я към детството и храма.

Понечи да го предупреди, но щеше да го издаде. Замаха с везана кърпа между пармаците - бързо да се маха от там. Той я видя, наклони глава към нея и сякаш я погали с песента. Тя се разплака:

*По свиркана го познавам,
че има себдъво нах мене,
той нах мен и ъе нах него.*

Заплака, захълца - ей сега ще го убият. Нарочно ли е излезнал на Велики петък? Луд ли е от любов или е пожелал да умре?

Песента спря. Сетне от Големия камен проеца мощен, страшен, космически глас. Запя Дельо:

*Излез в Дельо хайдутин,
хайдутин - янкеседжия
в Домбовци и Караджовци.*

Огласи се. Издаде се. Хората заотваряха прозорци да чуят този глас на Велики петък. Тичаха стражари. Хлопаха се порти.

Пукна пушка. Не улчи - не можа да го повали.

- Ако си мъж - процепи небето Дельовият глас - почакай да си изпея песента. Сетне ще стрелям аз. А сетне си ти отново.

И продължи да пее - все едно, че не стреляха в него.

Три сестри имам в село-но,

*думате да ги турчите,
да ми ги не потурчите,
че кога слезна в село-но
дете ще в майка поплака.*

Проеча втори изстрел. Песента секна. Дельо направи крачка напред, олюля се. Гюлсюме изскочи като луда от къщата, хвърли яшмака и фереджето, скочи в реката (далеч бе моста), прегази дълбоката вода, излезе отсреще. И хукна плачещим към Големия камен - първа да стигне при Дельо. Дельо бе затулил сърцето си с две ръце и между пръстите му бликаше кръв. Бе с развят перчем и бяла риза.

Гюлсюме го прихвана, задържа. Той опря кървави пръсти на раменете й:

- Гюлче, Гюлче, цвете мое!

Тя зави-заплака. Мушна везаната кърпа дето е сърцето му и тя взе да аленее. Той вдигна тежка ръка - да я погали по лицето. Но ръката му беше кървава и не пожела. Въздъхна:

- В твои ръце умирам, Гюлче! Венчах се. Обичам те. Пях и победих.

Двамата се олюляха - паднаха на колене. Прегърнаха се. Той се наклони - падна на тревен кичур на камъка, повлече Гюлсюме, а тя държеше главата му.

Пред турския стрелец имаше куп деца. Аскерът тичаше отдолу. Дельо вече не можеше да пее, а прошепна:

*Немой ми плака, Гюлсюме,
за нищо бално не ми е.*

*Врана се коня наяхах,
каматна рубя наносих,
християнене си отбра-них.*

Издъхна в ръцете й. И тя зави, зариде и потресе небето.

- Стани, Дельо, стани, либе, слънце грее - Великден е.

Откъсна тревички и цвете и ги сложи на раната. И взе да го кичи. Аскерът я сграбчи, задърпа, но не можеше да я откъснат от него: хвана се за шията му и кръвата обари пръстите й. Сякаш Дельо я държеше и аскерът не можеше да я откъсне.

После я удариха, увиха я с яшмака и фереджето, насила я понесоха надолу.

От гората удари Великденско клепаало. Стоян хайдутин известяваше Велики петък.

Беше април, Велики петък, 1722 година. Денят на Дельовата смърт.

ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ

1. УВОД

1.4. Вместо заключение

Съвременна ли е съвременната наука? За отговорите на този въпрос ще дадем думата на **Стоян Александров:** "Както става все по-ясно, с навлизането си в XXI век човечеството ще трябва да подложи на преоценка всичките си досегашни представи за света и Вселената, да формулира един принципно нов мироглед, отговарящ на повелите на времето. Това важи с особена сила за официалното знание - науката. **В днешния си вариант тя е твърде остаряла, създадена за една цивилизация, потънала в дълбините на материалното.**

Най-сериозният недостатък на научното знание се крие в методите му за доказване на истината, в критериите му за правдивост. **С други думи, става въпрос за критериите за научно доказателство.** Те са били формулирани още през XVI век от английския философ Франсиз Бейкън, който ги излага в своя знаменит за времето си труд "Нов Органон" (1610 год.), превърнал се в своеобразно "свещено писание" за експериментаторите от следващите поколения. Според Бейкън и неговите ученици Томас Хобс и Джон Лок, в света и Вселената може да бъде доказано съществуването на онези обекти и явления, които е възможно да бъдат усетени от нашите три сетива: зрението, слуха и осезанието. При това в ролята на помощници на сетивата могат да се използват различни експериментални техни-

чески уреди.

Преведено на популярен език, това означава, че ако в света около нас съществуват някакви невидими и неосезаеми субстанции, те просто не могат да бъдат признати от официалната наука за реални, колкото и вътрешно да сме убедени в тяхното съществуване. Така например, всички ние знаем за реалността на мислите, чувствата, душата, но за най-консервативните академични кръгове те си остават само хипотетични същности. Излиза, че ако науката в съвременния си вид не се промени из основи, е обречена да остане завинаги потопена в грубата сетивна вселена.

Единственият изход изглежда е в това да се променят критериите за научно доказателство. Трябва да бъде реабилитирана вярата в достоверността на вът-

решния глас, в гласа на духа; вярата, която в продължение на хилядолетия хранеше източната мъдрост. Трябва да бъде реабилитиран мистичния метод за възприемане и изследване на света и той да бъде хармонично съчетан със сетивно-разсъдъчния метод.

Разбира се, това не може да стане изведнъж. Отначало е необходимо достатъчно количество учени да се убедят от собствен опит в реалността на свръхестественния свят, да повярват в неговото съществуване. След това ще трябва да убедят в това и своите по-консервативни и не до там консервативни колеги чрез представянето на научни или поне разумни "доказателства" за съществуването на фини светове. И чак тогава ще стане възможна про-

мяната на теоретичния фундамент на официалната наука, освобождаването от нейните емпирични окови.

Ако това не стане, академичната общност няма да измени своето враждебно и скептично отношение към всякакви алтернативни, свръхестествени форми на изследване на обкръжаващата ни реалност." - Публикувано Февруари, 2000 година.

1.5. Съветите на един лечител

"Мнозина мислят, че могат да се освободят от болести или от каквито и да са патили с чужд труд, без тяхно участие. Лъжат се. Да се надяват, че друг ще реши техните болки, означава само да доливат масло в огъня. Крайно време е да променят начина си на живот, храненето, навичките, поведението, мисле-

нето.... Изходът винаги е в промяна на мисленето и досегашното поведение.

Всеки болен трябва да престане да подтиква желанията на Духа си! Да даде предимство на стремежа за възстановяване хармонията между Дух-Тяло-Душа.

Спокойно игнорирайте външния натиск - съвети, критики, и като се водите от инстинк-

тите си, съобразявайте храненето и физическата активност със здравословното си състояние. Отвърнете мислите си от миналото и бъдещето и ги концентрирайте само върху настоящето, върху момента. Изберете това, което носи удобство за вашето тяло, душа и Дух - но не и ленивост.

Не се обръщайте към "болните" въпроси, а си фиксирайте една светла надежда. Ако толкова не виждате светлинка, хванете настоящия миг. Изживейте инстинктивно всеки миг, не позволявайте да остане празно място, където ще се настаят страхът, безпокойството, съмнението, отчаянието...

Това не значи да живеете пасивно и да мързелувате.

Изтърпете, като слушайте инстинктите си, природните енергии ще прочистят наслоенията във вашето същество - физическо тяло.

Излизането от блатото трябва да става рефлексивно, дълбоко интуитивно, без погрешни стъпки. Трябва да погледнете с очи, които не виждат злото.

Останете извън и над света около себе си, така ще започнете да го опознавате по нов начин. Останете в това състояние без реакции, докато енергията за действие се пробуди във вас. Енергийният хаос, в който сте били по ваша или чужда вина, ще дава понякога "късо съединение" в нервите и клетките на тялото ви.

Запомнете: щастлив и здрав живот има само онзи, който се вписва в ритъма на Природата. Принципът, който я управлява, винаги е същият, мени се само нашето познание за Него." - Публикувано март, 2000 година.

1.6. Вместо епилог

Откъс от "Тази малка земя", 1974 година, автор Акад. Георги Джагаров: "Радев (тихо): Има внезапни убийства - замаскирани с брадва, натиснал спусъка... Но има убийства, които се извършват бавно, методично, незабележано. Там изсекли гора, там замърсили въздуха, там отровили извора, там опустошили полето... Нашите деца играят не сред трева и цветя, а по балконите, по паважа и на асфалтирани площадки. Прогрес! И хората лишени, измъчват се от болести, умират и не знаят.... И душата пици в пространството, като прокудена птица...."

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

РАНИ

Забъркайте брашно, захтин и жълтък от яйце. Омесете ги на питка и наложете мястото на раната.

РЕВМАТИЗЪМ

1. Вземете внимателно 3-4 пчели и ги сложете да ви ужилят по мястото където е ревматизма. Правете този метод 10 дни и ревматизмът ви ще изчезне благодарение на свойствата на киселината, която отделя пчелата.

2. Вземете 7 глави червен лук, нарежете ги и ги чукайте ситно. Сложете в тях 25 гр. сол. Сложете лука на стъпалата на краката си и го дръжте така 10-12 часа докато спите. Може да усетите лек сърбеж през това време, ко-

Петър Дънов

ето не бива да ви безпокои. Още след 3-4 кратен опит ще усетите подобре-

ние в краката си.

3. Ако ревматизмът е на коляното, всяка сут-

рин ще налагате мястото с китка коприва. Тази процедура ще изпълнявате между 4-10 пъти на ден.

4. Правете горещи памучни компреси на болното място.

5. В хубав, горещ слънчев ден ще сложите една диня на слънце да се пече и след това ще я изядете.

6. Правете слънчеви бани.

СКАРЛАТИНА

1. Пийте за понижаване на температурата по 4-5 чаши гореща вода наведнъж.

2. Болният да не яде хляб, мляко и т.н. Да мине само на варени картофи.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

ДИИН ОРНИШ:

"Не разбирам защо да съветваш хората да ядат добре балансирана вегетарианска храна се смята за драстично, докато в медицината е традиция да се оперират хора и да се дават понижавачи холестерола лекарства до края на живота им." (... когато вегетарианската диета в много случаи може да помогне да се избегнат тези още по-драстични мерки.)

ГАРИ ПЛЕЙЪР:

"Колкото по-близо до вегетарианството сте, толкова по-добре."

ЕВЕРЕТ КУП (Everett Koop, 1916)

професор по педиатрия и детска хирургия. Дълги години заемал важен пост в американската здравна система. Използва своя авторитет и присъствието си в медиите за здравно образование и продължава да е движеща сила за подобряване на общественото здраве:

"Вашият избор на хранене може да повлияе върху вашето здравословно състояние повече от всяко друго действие, което бихте могли да предприемете."

РАСТЕНИЯТА ЗА РОДОВОТО ИМЕНЕ

Род Топола - Populus

Този вид е северноамерикански представител на рода. Представлява високо дърво до 35 м с широка корона. Буйно растящите летораста са силно ребристи, голи, а върху кората се образуват линейни лещанки. Листата са едри, триъгълни, с равна, слабо сърцевидна основа. Върхът на листата е късо заострен, а листната петура е тъпо назъбена в средната си част (основата и върхът са целокрайни). Листата са голи.

Плодоноси редовно и обилно от 10-годишна възраст, а цъфти още на 4-5 години. Цъфтежът е през април-май преди разлистването. Женските реси, при узряване на плодовете, достигат 25 см дължина, а мъжките са червеникави на цвят, дълги 8-13 см. Узряването на плодовете е през май-юни.

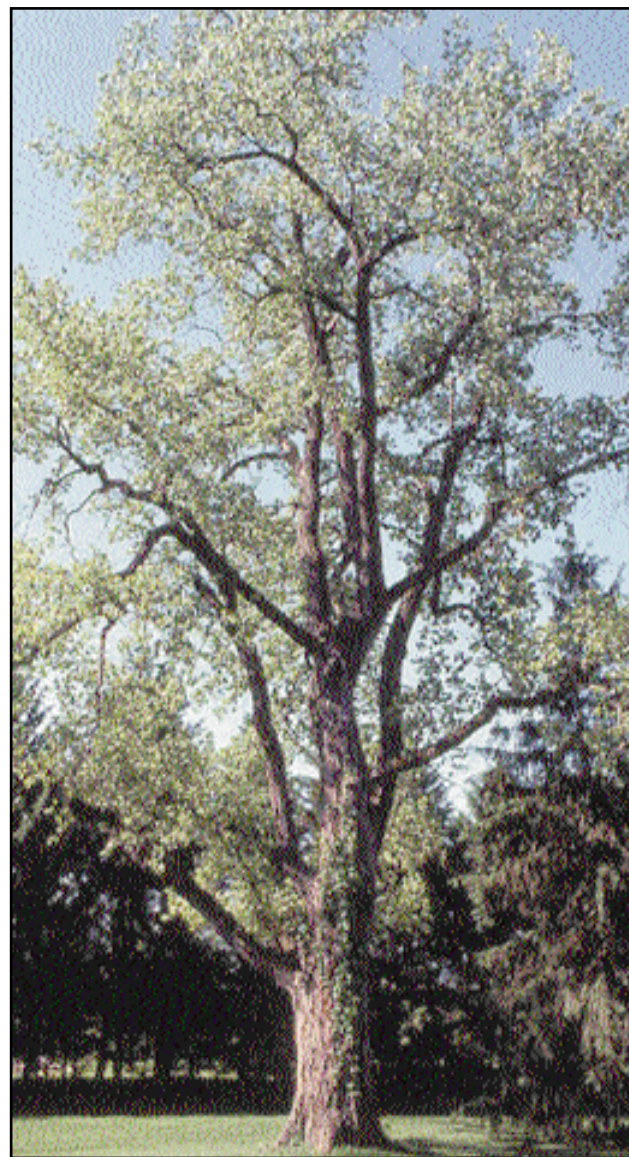
Делтоидната топола е разпространена в Източна Северна Америка. Расте поединично или

Делтоидна (Канадска) топола – Populus deltoides Marsh

групово покрай реките. Тя е светлолюбива, студоустойчива, вискателна към влажността и хранителността на почвата. Цени се като парково дърво заради бър-

зия растеж, жълтото есенно обагряне на листата и мощната си корона.

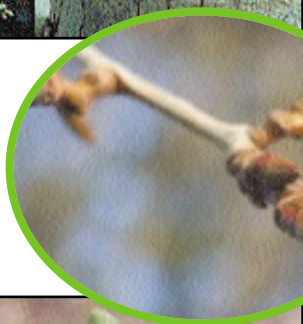
В отделните части на своя голям ареал делто-

идната топола не е еднородно обагряне на листата и затова са отделени няколко подвида, различаващи се в морфологично отношение и по биологични особености.

Китайска (Пржевалска) топола - Populus simonii Carr.(P. przewalski Maxim)

Този вид е представител на секцията Балзамични тополи. Достига размерите на дърво от втора величина (15 - 20, рядко 25 т). Короната е овална, с провисване на младите части на

клоните, което ѝ придава плачущ вид. Младите клонки са голи, червенокафяви, с многобройни лещанки. Пълките са едри, лепкави и ароматни. Листата са дълги до 13 см, широкоелиптични, с клиновидна основа и къс връх, ситно назъбени, отгоре тъмнозелени, а отдолу - сивобелезникави. Листните дръжки са кръгли, червеникави.

Цъфти от 10-годишна възраст. Мъжките реси са дълги 3-4 см, а женските - 6-7 см., като след оплождането нарастват до 10-12 см. Плодовете са дребни крушовидни кутийки (4mm).

Китайската топола е разпространена в Северен Китай, Манджурия и Корея. Студоустойчив и невзискателен към почвата вид, понася добре градските условия. Не понася преовлажнени почви, страда от ветроломи и снеголоми. Лесно се размножава с резници. Слабо използвана топола у нас.

Едролитна топола

Едролитната топола произхожда от атлантическите части на Северна Америка. Култивира се ограничено у нас, предимно за декоративни цели.

Цветовите са само женски, зелени, събрани във висящи реси. Плодовете са дребни кутийки, събрани в реси с дължина до 15 ст.

„Декоративна дендрология“
Илия ВАКАРЕЛОВ, Мария МИЛЕВА

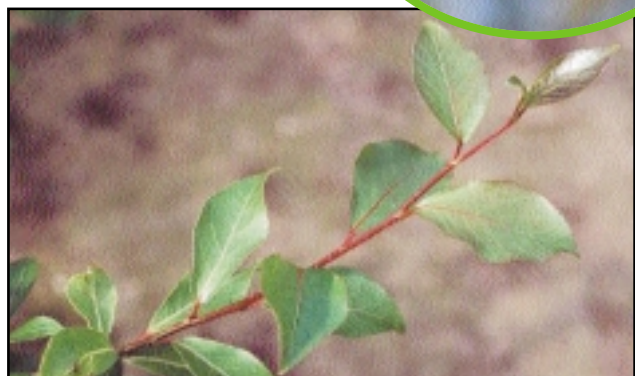
Балсамична топола – Populus balsamifera L.

Балсамичната топола произхожда от Северна Америка, предимно от райони с континентален климат, но расте и в зони с морско влияние. Ареалът оформя широка ивица, която пресича континента от Аляска на северозапад към югоизток от Атлантическото крайбрежие. Култивирана е ограничено у нас, но интересът към нея нараства поради екологичната пластичност и пригодност за планински условия. Плодоносенето започва на 8-10 години и е редовно. Цъфтежът е през април-май преди разлистването. Мъжките реси са дълги 5-9 см, а женските - до 12-5 см. Плодовете са зеленикави кутийки, събрани в реси дълги от 8-15 до 30 см, с диаметър 1 см. В една реса се съдържат от 15-35 до 50 кутийки. Плодовете узряват през май-юни и скоро се разсейват в продължение на около 2 седмици. В топло и сухо време раз-

сейването се ускорява. В природата семената запазват жизнеспособността си 2-4 седмици, според температурата и влажността - хладното и

сухо време я удължава. Кълняемостта е висока - над 90%. Семената могат да се запазят до 3 години затворени херметично при -10°C.

(Трета притча)

Аз ще променя малко тази притча, за да бъде в съзвучие с нашето съвремие.

В едно село две съседски семейства си другарували, работели за свое удоволствие на своята земя. През пролетта градините в именията им цъфтели. И малките горички, които били в тях, растели. Във всяко семейство се родило момче. Когато синовете им пораснали, веднъж по време на празничен обед двете приятелски семейства взели твърдо решение - да предадат всичко за управление на синовете си.

- Нека сега нашите синове да решават какво и кога да се сее. А ние, приятелю мой, нито с поглед, нито дори с намек не трябва да им противоречим - казал единият.

- Съгласен съм - отговорил другият. - Нека нашите синове, ако поискат, по своему и къщите да променят. Нека сами да избират и дрехите си, и добитъка, покъщината. Нека сами да решават какво им е необходимо.

- Добре - отговорил вторият, - нека синовете ни да станат самостоятелни. И сами да си изберат достойни невести. А ние, приятелю мой, заедно за нашите синове ще тръгнем да сватосваме невестите.

Така решили твърдо двамата приятели и съседи. А техните жени подкрепили инициативата им. И тъй, семействата започнали да живеят под ръководството на своите пораснали синове. Но оттам нататък животът им потръгнал по различен начин.

В едното семейство синът станал много деен, с всички се съобразявал и затова в селото го нарекли „първия“. Другият син бил замислен, на всички околни се струвал бавен, затуй започнали да го наричат „втория“. Първият изсякъл младата гора, посадена от баща му, и заркарал на пазара дървения материал. Вместо коня купил лек автомобил и малък трактор. Смятали сина на първия съсед за предприемчив. Предприемачът преценил, че през идната година рязко ще се вдигне цената на чесьна и не сбъркал. Изтръгнал всички насаждения от своята земя и засял полето с чесьн. А майка му и баща му, като били дали дума на сина си, във всичко се старали да му помагат. И тъй семейството продало чесьна с голяма печалба. Започнали огромна къща да строят със съвременни материали, като наели и строители. А синът-предприемач не се успокоявал - от сутрин до вечер все пресмятал какво да посее на полето през пролетта, че да бъде по-изгодно. И към края на зимата преценил, че най-печелившо ще бъде през пролетта да засее нивите с лук. И пак продал изгодно своята реколта и си купил луксозен автомобил.

Веднъж синовете на двамата съседи се срещнали на пътя в полето. Единият пътувал с автомобила, а другият - в каруцата, запряната с пръгвата кобилка. Предприема-

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ Анастасия НАЙ-БОГАТИЯТ ГОДЕНИК

чът-късметлия спрял колата си и между двамата съседи се провел следният разговор:

- Погледни, съседи, какъв автомобил луксозен карам, а ти с каручката си както и преди се влачиш. Аз вече строя голяма къща, а ти живееш в старата си бащина къщурка. Родителите ни отдавна са приятели, аз също мога по съседски да ти помогна. Ако поискаш, аз ще ти подсказва с какво е по-изгодно да засееш нивата си.

- Благодаря ти за желанието да ми направиш тази услуга - отговорил вторият съсед, - но аз държа на свободата на мислите си.

- Та да не би аз да посягам на свободата на мислите ти. Само най-искрено искам да ти помогна.

- Благодаря за искреността ти, добри съседи. Свободата на мисълта се отнема от неживото, например този автомобил, в който ти седиш.

- Как може колата да отнема? Та тя спокойно изпреварва твоята каручка. Докато стигнеш в града, аз вече ще съм свършил работата си. И всички това благодарение на моята кобилка.

- Да, разбира се, че твоят автомобил може да изпревари каруцата ми. Но през това време ти седиш зад волана и си принуден непрекъснато да го държиш, нещо в движение все да превключваш, да наблюдаваш приборите му и пътя. Моята кобилка е по-бавна от колата, но през това време мога да не правя нищо и по този начин не отвличам с движението мисълта си. Мога дори да спя, а кобилката сама ще ме закара до дома. Ти казваше, че имало проблеми с бензина, а конят сам храна на пасището си намира. А всъщност за къде си се забързал толкова с колата си, кажи?

- Искам да се запаса с резервни части. Знаем, че скоро може нещо да се случува в колата ми.

- Значи добре си изу-

чил техниката, щом можеш да предвидиш и бъдещите повреди, така ли? - Да, три години изучавах техниката в специални курсове. Помниш, че и теб те поканих на тези курсове.

- Ти подари за три години мисълта си на тази техника, която и старее, и се чупи.

- Твоята кобилка също ще остарее и ще умре. - Да, разбира се, че ще остарее, но преди това ще успее да роди жребче. То ще порасне и ще мога да пътувам с него. Живото вечно служи на човека, а мъртвото му съкращава живота.

- На твоите разсъждения се смее цялото ни село. Мен ме смятат късметлия и богат, а теб - живещ само за сметка на спечеленото от баща ти. Ти дори храстите и дърветата на бащината си земя и малко не си променил.

- Но аз ги обикнах. Опитам се да разбера предназначението и взаимодействието им. И тези, които започнаха да вехнат и

рат моята кола

- Да си богат не означава, че си щастлив.

- А да си беден?

- Да си беден също не е добре.

- Ни беден, ни богат. А какъв тогава?

- Всички имат нужда от изобилие и доход, но освен това не е лошо да се осъзнава онова, което става покрай нас. Нали щастие не идва изведнъж при хората?

Предприемачът подигравателно се усмихнал и бързо си тръгнал. След една година двамата бащи се събрали на съвет. Решили, че е време вече да сватосат невестите за синовете си. Когато ги попитали кои девойки от селото биха избрали за жени, синът на предприемача отговорил на баща си:

- Дъщерята на старейшината ми харесва, искам нея за жена да взема.

- Виждам, сине мой, юнак си ти. В селото и в цялата околност най-красива е дъщерята на старейшината. Всички, които ни гостуват от далечни места и от близките села, щом я видят, изпадат във възторг и възхищение. Но тя е много своенравна, умът на тази необикновена девойка не могат дори и родителите ѝ да разберат. Тя би могла и за особена да се приеме, но за съвет ѝ изцеление от всякакви недъзи при нея идват все повече жени, дори децата си при нея носят от различните села.

- И какво от това, тате? И аз не съм загубен. В селото ни няма по-просторна къща от нашата, по-хубава кола от моята. Освен това на два пъти видях как дълго и замислено ме гледа.

Тогава вторият баща попитал сина си:

- Коя девойка от селото, сине, ти харесва най-много?

Младецът отговорил:

- Обичам дъщерята на старейшината, тате.

- А тя как се отнася към теб, синко? Виждал ли си погледа ѝ влюбен?

- Не, тате. Когато съм я срещал случайно, тя си свеждаше погледа.

Двамата съседи решили заедно да сватосват невестата за синовете си. Пристигнали и чинно седнали. Старейшината извикал дъщеря си и ѝ казал:

- Ето, дъще моя, едновременно дойдоха сватове от двамата младежи, които желаят да те вземат за жена. И ние тримата решихме сама да определиш единия от двамата избраници. Ти можеш ли сега да кажеш кой ще бъде или ще си помислиш до размъване?

- Много утрини в мечти аз съм посрещала, тате - тихо каза девойката. - Затуй веднага мога отговора да ви дам.

- Тогава ни кажи, всички ние чакаме с нетърпение.

Красавицата отговорила на сватове така:

- Благодаря ви, бащи, за вниманието към мен и на вашите синовете благодаря за желанието им живота си да свържат с моя. Прекрасни синове вие сте отгледали и изборът ми би могъл да бъде труден на кой от двамата да поверя съдбата си. **Но аз желая да родя деца и да бъдат те щастливи. Да могат в любов и замочно, и свободно да живеят. Затова се влюбих в този, който е най-богат.**

Бащата на предприемача се изправил гордо, а вторият баща седял с наведени очи. Девойката към втория баща се приближила, коленичила пред него и без да вдига погледа си каза:

- Искам с вашия син да живея.

От мястото си станал и старейшината, който искал да види дъщеря си в дома на този, който в селото се смятал за най-богат. И затова казал стро-

го:

- Ти каза, дъще моя, думи правилни, зарадва с разсъдливостта си моето бащино сърце. Но не се приближи към най-богатия в селото, не коленичи ти пред него. Тук друг е най-богатият. Ето го. И старейшината, посочвайки с ръка бащата на предприемача добавил:

- Техният син построи голямата, просторна къща. Те имат кола и трактор, и пари.

Девойката пристъпила към недоумяващия си баща и отговорила на строгите му думи:

- Разбира се, ти си прав, тате. Но аз говорех за децата. Каква ще бъде ползата за децата от вещите, които ти токущо изреди? Докато те пораснат, тракторът ще се счупи, колата ще ръждяса, а къщата ще остарее.

- Нека и така да е, аз ще приема думите ти като верни, но затова пък децата ще имат много пари и ще си осигурят и трактор, и кола, и дрехи.

- И колко „много“ бих искала да знам?

Бащата на предприемача погледил гордо мустачите и брадата си и отговорил важно и сериозно:

- Синът ми има толкова пари, че ако трябва, може наведнъж да купи и три стопанства като туй, което вече имаме. А коне, като тези на съседа ми, не два, а цял табун може да купи.

Смирено, с наведени очи девойката тогава отговорила:

- Желая щастие на вас и на сина ви. **Но по цялата Земя пари такива няма, с които би могло градина бащина да се закупи, където всяко клонче се протяга с любов към този, който го отглежда. Не може и предаността на коня, що с детенцето си е играл, когато бил е все още жребче, да се закупи с пари. Пари произвежда вашето имение, а имението на моя любим - изобилие и любов.**

„Родовата книга“ Владимир МЕРГЕ

От стр. 1

ПРОЛЕТНИ СТРЕМЕЖИ

Боязливо огледа влажната ливада, покрита с млада жълто-зелена трева, по която трябваше да премине, клатейки натежалото си тяло, димящата орач из полето, където орачите размахваха остени над белите гърбове на воловете.

Тя се вслушваше цяла, с целия си усет на дива птица, обзета от майчинство, за да запази тайната на своето гнездо от гнева на любовника си, който би изпочупил яйцата ѝ, ако ги откриеше. Трябваше да избяга надалеч, после тихо и полегато да литне над ракиката и така, скрита от будния му поглед, да се отправи към обраслото с гъста тръст островче.

Там беше нейното гнездо, свито от сухи водорасли и пух, оскубан от гърдите ѝ, с които бе покрила четирите зеленикави яйца.

Но преди да стигне средата на ливадата, мъжкят се показа след нея. Той крякаше сърдито, разтревожен от нейното отсъствие, докато тя се преструваше, че е дошла тук да попасе младата трева. Разбрал намеренията ѝ, мамен неведнъж, той се отдаде на ревнивия си гняв. Като я захпа за шията, яростно я тъпка и скуба перата ѝ. След това я поведе пред себе си, подобно на съпруг, подбрал виновната си жена. Ала гневът му скоро премина. Преди да скочи във водата, той ѝ направи няколко бързи поклона с глава, почувствал в малкото си птиче сърце остра страст, събудена от ревността. Като крякаше тихичко, натисна я във водата и опиянен от любовта, плуваше върху гърба ѝ. Течението ги носеше надолу...

След тоя изблик на страст последва втори, още по-буен - патицата едва бе успяла да оправи измачканите си пера.

Те излязоха на брега. Слънцето ги обливаше с топлина. Пролетните води, слезли от планината, миришеха на здравец и на свежест. Струйките се плискаха в брега, а откъм полето се носеше миризмата на стоплената пръст. В синьо-зелените води на реката се оглеждаха разлистените клони на старите върби, белият корем на свраката, която видеше гнездо в тях, и разноцветните им

тела.

Мъжкят дремеше. Патицата размахваше крила, сякаш искаше да литне, оправяше разрошените си пера. След неуспешния си опит тя зачака търпеливо удобния миг да поднови своето бягство. Щом успокоеният любовник легна на земята изнурен, патица-

та се приближи и с върха на бледорозовия си клон леко заципа тъмнозеленикавата му глава. Тя прибгваше до тая хитра ласка, за да го накара да заспи доволен и спокоен. Но той не се поддаде. Острият му слух и зрение бяха винаги нащрек. Той се вслушваше в привлечените викове на орачите, в далечното скърцане на железния плуг, в равномерните, глухи бухтежи на тепавицата, над чийто почернял покрив се виеше тънък дим. През тихия рев на реката неговият слух умееше да различа и най-малкия опасен шум. Той познаваше късите, бързи чипкания на изплашения кос, предупреден, че там има някаква опасност, стъпките на селянина Таке, който ги дебнеше вече два дни край брега, долавяйки ги по кънтежа на размекналата земя.

Веднъж Таке ги издебна от насрещния ракитак. Мъжкят го забеляза и отчаяно позова своята другарка: „Ква-а-к, квак! - тихо подвикваше той. - Литвай! Литвай по-скоро!“ Дулото на Такевата едноцевка бе отправено към него, но той предпочиташе да падне мъртъв, отколкото да избяга без нея. Тя се вдигна навреме - оловният дъжд се пописа във водата.

Друг път ги нападна ястреб. Те се гмурнаха във водата. Упоритият хищник летеше над реката и се хвърляше върху тях, щом се покажеха на повърхността. Само когато се измори от свирепия си устрем, той ги остави,

но продължаваше да ги дебне от върха на един висок бряст.

Все по-нежни и усърдни ставаха ласките на патицата. От удоволствие патокът притваряше очи и клатеше острата си опашка. Изведнъж се чу свисък на крила. Мъжкят се изправи, тревожно изопна шия и

изви главата си към небето. Едър паток се виеше над тях. Ясно се чуваше във въздуха скърцането на крилните му пера. Това беше вдовец или напуснат мъжкар, който искаше да отнеме другарката му.

Патокът отговори на неговите намерения със заплашителни крякания, след което литна, изви се над реката и се хвърли към съперника си. Те се издигнаха високо в синьото топло небе, огласяйки околността с неспирния си крясък. Крилата им режеха със свисък въздуха. Всеки се стремеше да се издигне над врага си. Няколко орачи с ръка пред очите следяха борбата им.

Твърде високо патокците се счепкаха, захапах вратовете си и започнаха да си нанасят удари с крила. Ново, задавено крякане съпровождаше борбата. Пера и пух се разлетяха по небето. Птиците падаха бавно към земята, словени в безформено кълбо, близо до един орач, който хвърли безуспешно остена си по тях. Нападателят, победен, се отдели и удари на бягство, подго-

нен от другия със сърдити крясъци.

Когато неканеният гост бе прогонен надалеч, победителят гордо се спусна към мястото, откъдето излетя. Но патицата не се виждаше там. Брегът беше пуст. Той я зовеше страстно. Неспойно тичаше из ракиката, плуваше бързо, като описваше по водата широки кръгове, забравил всяка предпазливост. После премина на отсрещния бряг между тръстиката на разлива, да претърси и там. От време на време се спираше и слушаше. Няма ли да се обади тя отнякъде? Не плува ли към бързея? Или мълчаливо се таи на припек? Още веднъж преплува реката и се спря на мястото, къ-

дето беше я оставил. Страхуваше се да напусне брега и след дълго тичане наоколо литна, за да огледа отгоре. Той се издигна високо. Под него остана кафявото разорано поле със зелените порасли ниви. Видя синята далечна верига на планината, бялата камбанария на селската черква и друма, който прескачаше хоризонта, но от патицата нямаше следа. Отчаян се спусна във водата и бавно заплува. Внезапно тя пристигна, сякаш падна отгоре като камък, с увиснали крила. С радостно крякане патокът се хвърли върху нея, отново обзет от пристъп на страст...

Надвечер, щастливи и спокойни, те литнаха надолу по реката, за да прекарат нощта в един стар, разбит воденичен яз.

2.

Дните ставаха все по-топли. Тревите цъфтяха. Миризма на цвят и глог се носеше из полето. Небето и водите отразяваха зелената на земята. Младите подрасли върбалаци се зашумиха. По клоните на старите увиснаха мъхнати ресници.

Земята престана да дими.

Нощем от нея появяваше топла вълна, която разнасяше остра миризма на млада зеленина. Пъдпъдъкът плуцеше силно и продължително. Свраките се боричкаха и гонеха. Рибарят и щъркът заеха миналогодишните си места край реката. Рибата хвърляше хайвера си, а крякането на жабите не спираше през цялата нощ.

Патицата беше снесла седмото си яйце. Лакомията ѝ остана същата, но въпреки това тя бързо измършавяваше. Оскубаните ѝ гърди погрозняха. Топлината на тялото ѝ растеше. Мъжкят ставаше по-буен и по-горещ. Миризмата на тревите и стоплените води разпалваха ненаситната му страст. Той я преследваше на всяка крачка, обхванат от някакво безпокойство, че скоро ще я загуби. Пълен с подозрения, често я подлагаше на жесток побой, след който следваха горещи ласки.

Вечер те отиваха в стария яз, а сутрин рано долитаха тук или пасяха младата нежна трева край разлива. По реката често минаваше Таке. Чуваха се изстрели и по небето хвърчаха двойки патици.

3.

Една вечер те се готвеха да отлетят към воденичния яз. Слънцето - голямо и топло - трептеше над другия край на полето. Полегатите му лъчи позлатяваха върховете на тревите. Водите на реката алееха. Из въздуха искряха откъснати паяжини. Пролетната вечер идеше.

През деня патицата снесе последното си яйце и за последен път се върна при своя другар.

Тялото ѝ гореше. Лакомията ѝ намаля. От време на време тя се гмурваше лениво да извади от дъното на реката някое охлювче или зърна хайвер, полепнали там. После заставаха на едно място неподвижна и замислена. Ласките ѝ омръзнаха. Напразно мъжкят ѝ предлагаше своята нежност. Тя оставаше упорита и равнодушна. Двамата лежаха по брега, припицаха се на слънце и мълчаливо слушаха напева на водите. Без да я изпуска от погледа си, мъжкят я

следваше навред. Напразно патицата се опитваше да го измами.

Нагоре по реката изплашено зацвърка сврака. Мъжкят се изправи. Един рибар се издигна и прелетя над тях, като махаше тежко с крилата си. Приближаваше някаква опасност. Патицата тихо се скри в ракиката. Нейният другар остана неподвижен, обърнат на слух... Излука сухо клонче. След това няколко секунди беше съвсем тихо. Мярна се кафявият калпак на Таке и нещо дълго и лъскаво се подаде оттам...

Патокът зовеше все по-настойчиво своята другарка. Тичаше по брега, надаваше тревожния си вик, предупреждаваше я, молеше, но тя не се виждаше никъде... Нещо блесна и въздухът потрепера. Той усети остра болка в гърдите си, разпери крила и падна във водата...

Гърмежът се разля широко над реката. Патицата шумно излетя от ракиката. Когато се издигна над върбите, тя видя бяло облаче дим и своя умиращ другар да плува в окървавената вода. Без да го потърси още веднъж с погледа си, тя се устреми нагоре към островчето, поведена от непобедимия си и велик стремеж. Тихичко се спусна във водата и като се увери, че никой не я последва, отправи се към своето гнездо. Разрови пуха, откри яйцата и легна върху тях...

По небето се изгуби и последният слънчев лъч. Само водите лъскаха сред потъмнялото поле. Вечерта беше дошла, посрещната от меланхоличното куркане на жабите.

Реката продължаваше да се плиска в бреговете. Патицата лежеше неподвижно върху яйцата си. Малката ѝ глава стърчеше, без да се помръдне. Птичийт ѝ поглед изглеждаше потънал в съзерцание на тая сила, която сякаш я бе оглушила, и тя като да размишляваше върху нея. Вслушваше се в тайнствения шепот на пролетната вечер, като че искаше да чуе как растат тревите - да разбере неуловимия кипнеж на живота, който я заобикаляше.

Под самата ѝ глава закъсняла мравка се силеше да повлече перце от нейния пух към дупчицата на своя мравуняк, а пъдпъдъкът плуцеше като бесен в полето.

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

Александър
ГОРБОВСКИ

(Продължение
от миналия брой)

Изгаряне на книги

Изброяването на високите познания от съвършено различни научни области, които са притежавали древните, би могло да се продължи. Пълната необяснимост на появяването на голямата част от тях ни карат да предположим, че това са остатъци от знания, натрупани от хората още преди катастрофата, която египетската традиция нарича обикновено "унищожение на човечеството". Може само да се изграждат предположения, доколко далеч са се простирали познанията преди нея.

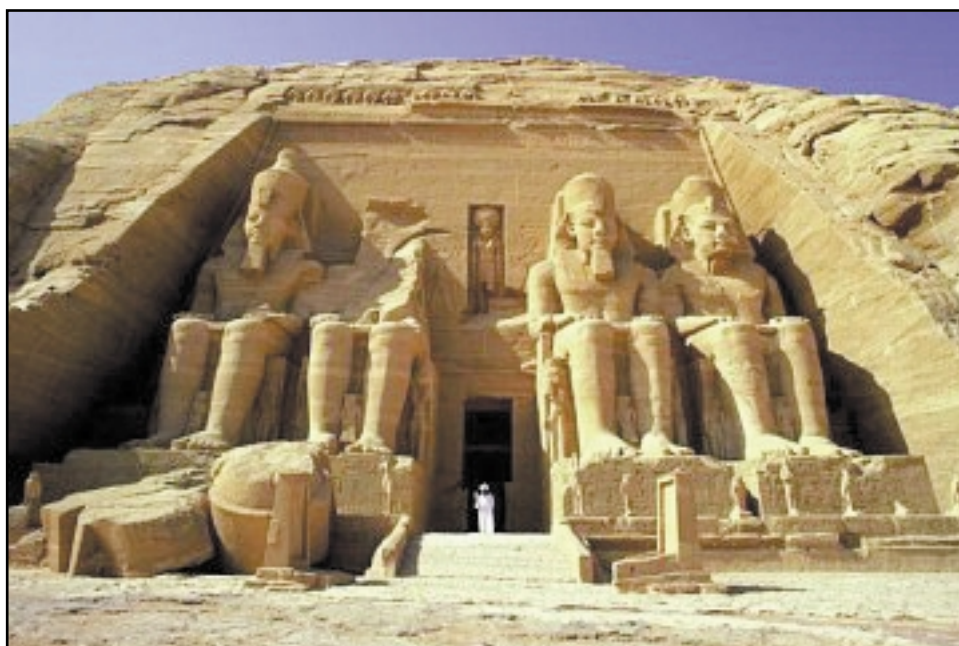
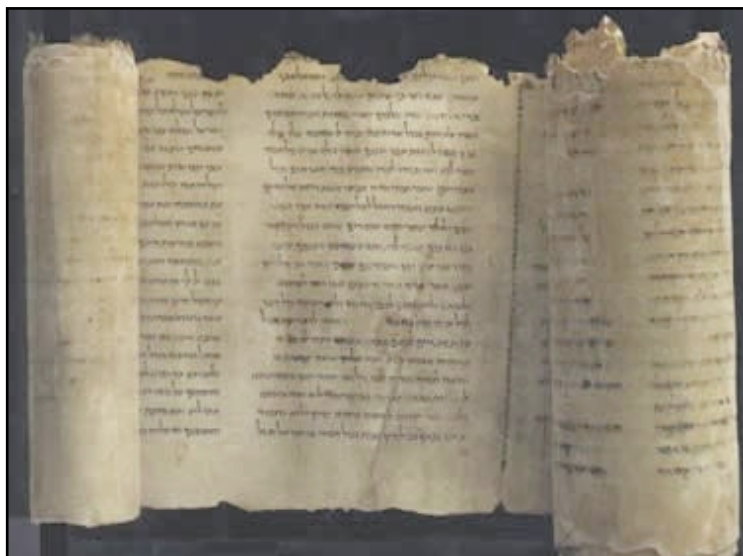
Очевидно съществуват две причини защо до нас са дошли толкова откъслечни и отделни парчета от тези знания. Една от тях е в това, че кастата на посветените, на хранителите на тези знания, не винаги е била заинтересувана те да станат всеобщи. Та нали знанията дават огромна власт над непосветените, могат да станат източник на страшни бедствия.

Възможно е другата причина да е в това, че хората сами са се лишили от това наследство.

Например можем само да се досещаме, като съдим по оцелелите отделни парчета, какви познания, какви сведения за света преди катастрофата биха могли да съдържат ръкописите, унищожени в Мексико от ревностния епископ де Ланда.

А древните свещени книги, изгорени по заповед на върховния инка, който забранил писмеността и унищожил всички следи от нея!

От всички обширни библиотеки на Картаген е оцеляло само едно – единствено про-

изведение, което било преведено на латински език. Римляните в стремежа си да унищожат културата на картагенците и историята им изгорили всичко.

Така постъпили и мюсюлманските завоеватели. В завоюваните области те не само изземвали всички древни книги и ръкописи, но и давали премии на тези, които ги отдавали доброволно. Всички събрани по такъв начин паметници на писмеността се изгаряли.

Никой не може сега да каже, какви съкровища са се пазели в знаменитите библиотеки на фараона Хуфу (Хеопс), в книгохранилищата на Седмата династия или на Птолемиите.

Една от библиотеки те на Птолемиите съдържала 40 хиляди свитъци, друга – 500 хиляди, а по някои сведения

даже 700 хиляди свитъци. Голямата част от тях били уникални.

Първата, най-малката от библиотеките загинала през 47 година преди н.е., когато Юлий Цезар запалил египетския флот в пристанището на Александрия и огънят се прехвърлил върху града.

От втората библиотека император Диоклетиан иззел и унищожил всички текстове, които съдържали магически знания. При неговото управление и в последвалите години невежествени тълпи нееднократно устроили погроми в библиотеките, като изгаряли и унищожавали най-ценните ръкописи. Мюсюлманите – араби, завзели Александрия, довършили това унищожение.

Императорите и другите владетели подобно на Диоклетиан не

веднъж съзнателно унищожавали древните книги. Колкото и диви и жестоки да ни се струват тези действия, те не били просто каприз. Тези постъпки се диктували само от стремежа, стоящ пред всеки владетел: да запази и заздрави своята власт.

Появата на

с донесат. На руснаците те се сторили много мъдри; самият цар не разбирал в тях нито дума. Затова, като се страхувал да не би народът да се научи на такава премъдрост, той заповядал всички календари (книги – А.Г.) да се вземат в двореца, да се заплати на търговеца колкото поиска, а книгите да се изгорят".

Историята като наука съществува не едно столетие. Огромно множество от учени е посветило на нея живота си. Откритията и догадките на някои от тях са наистина удивителни. Достатъчно е да споменем Г.Шлиман.

Хиляди хора са чели "Илиадата" и преди него, но никой е нямал смелостта, като се ръководи само от напевните хекзаметрични хомеровски стихове, да започне търсенето на легендарната Троя. Шлиман го направил. И той намерил Троя. Дръзката хипотеза се оказала правилна.

Норвежкият изследовател Тур Хейердал, като се основавал на етнографски данни издигнал предположението, че между Америка, Океания и Азия е имало някакви контакти дълго преди идването на европейците. Болшинството учени скептически се подсмивали. Тогава Хейердал построил примитивен сал и сам върху него пресякъл необозримите простори на Тихия океан.

В последно време се появила редица хипотези, принадлежащи на

най-различни учени. Изказана е например мисълта за изкуствения произход на спътниците на Марс, за посещението на нашата Земя на същества от Космоса. Според тези мнения много човешки знания се явяват донесени отвън. Както всички хипотези те имат и своите противници, и горещи привърженици.

Във всеки случай едно е безспорно: в наши дни далеч не всичко в ранната история на човечеството може да се смята за доказано и открито. Това, което вие прочетохте по-горе, беше опит да се погледне на миналото от малко по-различен ъгъл.

Възможно е не всичко да ви се стори убедително в еднаква степен. Но ако това, което сте прочели, ви е накарало да се замислите и да се усъмните в неоспоримостта на някои исторически истини, значи целта, която си е поставил пред себе си авторът, е достигната.

Миналото е удивително и интересно. Това е област на най-неочаквани находки, смели открития и научни хипотези.

(Край)

Сайт на Българска
Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на
главата и
герба
художник
Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Стефан Калайджиев
Константин Стамболиев
Красимир Нотев

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" №1
Хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-87
факс: 962-16-87
e-mail: rodimenie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава Издателска Къща
"Новата Цивилизация" ЕООД
- София
НВБ банка "Биохим" - АД,
централно управление -
София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC COD: BACXBG63

Отдел разпространение:
0888/693359

Предпечатна подготовка и
печат: "Сладко и солено 21"

ISSN-1312-7063

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

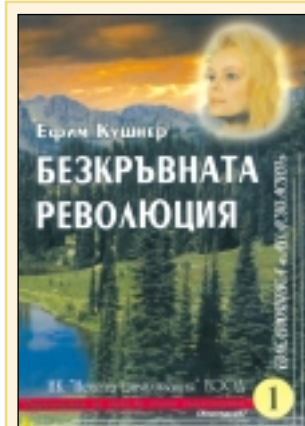
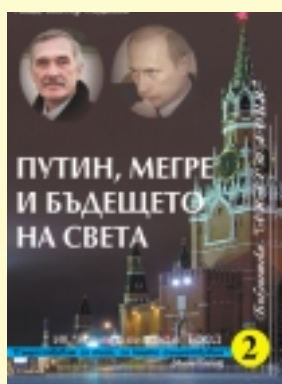
За родителите и
техните деца в
околността на
село Опицвет, сред
екологично чиста
природа:

✓ От 20 до 30 юни 2006
г. на черешова градина
на палатки

Организатор:
Божидар Даскалов
Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 •
дом. тел. 931 43 71

ТЪРСЕТЕ на
книжния пазар Втората
книга на издателска
къща "Новата
цивилизация" от
пореаницата на
"Библиотека
"Анастасия" - "ПУТИН,
МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА
СВЕТА" от големия
приятел на Владимир
Мегре академик Виктор
Медиков.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59
rodimenie@yahoo.com

ТЪРСЕТЕ на книжния
пазар първата книга на
издателска къща "Новата
цивилизация" от
пореаницата "Библиотека
"Анастасия" -
"БЕЗКРЪВНАТА
РЕВОЛЮЦИЯ" от
големия приятел на
Владимир Мегре писателя
Ефил Кушнер.
Телефони за заявки:
02/ 962 16 87,
088/869 33 59
e-mail: rodimenie@yahoo.com